

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 192

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 martie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 296 din 18 iunie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.034, ale art. 1.035 alin. (2) și ale art. 1.041 din Codul de procedură civilă	2-3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
98. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice privind aprobarea Caietului de sarcini-cadru al serviciului de salubritate a localităților	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	5-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 296**

din 18 iunie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.034, ale art. 1.035 alin. (2) și ale art. 1.041 din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.034 și ale art. 1.035 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nalini Ziya în Dosarul nr. 18.572/4/2018 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 262D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că prevederile legale criticate sunt clare și previzibile și se aplică în mod egal atât locatarilor, cât și altor persoane. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 din Constituție se arată că textul de lege criticat nu interzice recurgerea la o cerere reconvențională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 18.572/4/2018, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.034 și ale art. 1.035 alin. (2) din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Nalini Ziya într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în evacuarea din imobilele folosite sau ocupate fără drept.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt lipsite de accesibilitate și previzibilitate, îngădesc accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul de proprietate întrucât celelalte persoane, altele decât foștii locatari ai imobilelor ocupate sau folosite fără drept, la care se referă sintagma „alte persoane”, cuprinsă în art. 1.034 alin. (1) din Codul de procedură civilă, nu au posibilitatea formulării unei cereri reconvenționale în cadrul acțiunii în evacuare.

6. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că accesul la justiție garantează fiecărei persoane dreptul ca o instanță să ia act de orice contestație legată de drepturile și obligațiile sale, iar acesta trebuie să fie efectiv și presupune o obligație negativă ce incumbă statului, și anume de a nu crea impedimente procedurale.

7. Pe de altă parte, se apreciază că dreptul de acces la o instanță nu este absolut, iar în elaborarea reglementărilor statul se bucură de o marjă de apreciere. Cu toate acestea, limitările aplicate nu pot restrânge accesul deschis individului într-o asemenea măsură încât dreptul să fie atins în însăși substanța sa, iar acestea trebuie să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 1.034 și ale art. 1.035 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Analizând motivarea excepției, Curtea reține că obiect al acesteia îl reprezintă dispozițiile art. 1.034 — *Domeniu de aplicare*, art. 1.035 alin. (2) — *Caracterul facultativ al procedurii* și art. 1.041 — *Sesizarea instanței*, cuprinse în cartea a VI-a — *Proceduri speciale*, titlul XI — *Evacuarea din imobile folosite sau ocupate fără drept* din Codul de procedură civilă, potrivit căroră:

— Art. 1.034: „(1) *Dispozițiile prezentului titlu se aplică în litigiile privind evacuarea din imobilele folosite sau, după caz, ocupate fără drept de către foștii locatari sau alte persoane.*

(2) *În sensul prezentului titlu, termenii de mai jos au următorul înțeles:*

a) locațiune — *orice locațiune scrisă sau verbală, incluzând și sublocațiunea;*

b) locatar — *locatarul principal, chiriaș sau arendaș, sublocatarul sau un cesionar al locatarului, indiferent dacă persoana care solicită evacuarea este locatorul sau sublocatorul ori dobânditorul imobilului;*

c) locator — *locatorul principal, sublocatorul, cesionarul și dobânditorul imobilului;*

d) imobil — *construcția, terenul cu sau fără construcții, împreună cu accesoriile acestora;*

e) ocupantul — *oricare persoană, alta decât proprietarul sau locatarul, care ocupă în fapt imobilul cu sau fără permisiunea ori îngăduința proprietarului;*

f) proprietar — *titularul dreptului de proprietate asupra imobilului, inclusiv locatarul.”*

— Art. 1.035 alin. (2): „(2) *De asemenea, dispozițiile prezentului titlu nu aduc nicio atingere drepturilor locatarului sau proprietarului la plata chiriei sau arenzii, la plata de despăgubiri și nici altor drepturi născute în temeiul contractului sau al legii, după caz.”*

— Art. 1.041: „*Dacă locatarul sau ocupantul notificat în condițiile prezentului titlu refuză să evacueze imobilul ori dacă locatarul a renunțat la dreptul său de a fi notificat și a pierdut, din orice motive, dreptul de a folosi imobilul, locatarul sau proprietarul va solicita instanței să dispună, prin hotărâre executorie, evacuarea imediată a locatarului sau ocupantului din imobil, pentru lipsă de titlu.”*

12. În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 — *Statul român*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, și cu o motivare similară. Prin Decizia nr. 70 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 30 iunie 2020, paragrafele 24-30, Curtea a reținut că acțiunea în evacuare dă posibilitatea proprietarului sau posesorului unui imobil să își apere folosința bunului, ca dezmembrământ al dreptului de proprietate. Dispozițiile legale criticate reglementează procedura de judecată și calea de atac, precum și apărările permise pârâtului în cadrul procedurii speciale a evacuării din imobile folosite sau ocupate fără drept, fiind o procedură specială, facultativă și contencioasă, caracterizată prin stabilirea obligatorie a domiciliului procesual la domiciliul pârâtului (art. 1.037), soluționarea cererii de urgență în camera de consiliu, cu dezbateri sumare, dacă s-a dat cu citarea părților (art. 1.042), lipsa obligației pârâtului de a depune întâmpinare, interdicția introducerii cererii reconvenționale (art. 1.043), caracterul executoriu al hotărârii de evacuare sau termenul prescurtat de apel, de 5 zile (art. 1.042). Astfel, în cadrul competenței sale constituționale, consacrate prin art. 126 alin. (2) și art. 129, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, legiuitorul a optat inclusiv pentru caracterul facultativ al procedurii speciale de evacuare, reclamantul având posibilitatea să aleagă între procedura specială analizată și procedura de drept comun. Totodată, în legătură cu susținerile referitoare la neclaritatea prevederilor art. 1.034, art. 1.035 și art. 1.039, sintagmele „*alte persoane*” și „*ocupantul*”, raportat la ipoteza în care acesta din urmă este altă persoană decât locatarul, Curtea reține că prevederile art. 1.034 din Codul de procedură civilă definesc în mod clar terminologia utilizată, statuând, inclusiv în privința altor persoane ce pot ocupa fără drept imobilele, că prin „*ocupant*” se înțelege „*oricare persoană, alta decât proprietarul sau locatarul, care ocupă în fapt imobilul cu sau fără permisiunea ori îngăduința proprietarului.*” Prin urmare, Curtea nu poate reține susținerile referitoare la lipsa de claritate a textelor de lege criticate.

14. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate cu referire la imposibilitatea pârâtului de a formula cerere reconvențională, respectiv de a solicita suspendarea hotărârii

de evacuare, Curtea a reținut că procedura evacuării reglementată de dispozițiile legale criticate conține prevederi care asigură dreptul părților la un proces echitabil, prin garantarea exercitării tuturor drepturilor procesuale, fără a fi încălcate dispozițiile art. 21 din Constituție. Spre deosebire de acțiunea în evacuare promovată pe calea dreptului comun, în cadrul procedurii speciale pârâtul nu are posibilitatea formulării unor cereri reconvenționale, situație care se justifică prin caracterul urgent al soluționării cererii principale și prin caracterul sumar al dezbaterilor care privesc condițiile în care pârâtul ocupă imobilul, precum și obligația acestuia de a părăsi imobilul. Însă pârâtul poate invoca apărări de fond privind temeinicia motivelor de fapt și de drept ale cererii, inclusiv lipsa titlului reclamantului, astfel cum rezultă din alin. (2) al art. 1.043. De altfel, Curtea a mai reținut că cererile menționate de dispoziția legală criticată pot fi promovate în cadrul unui litigiu distinct. Prin urmare, faptul că pârâtul nu poate formula cerere reconvențională, deci nu poate emite pretenții proprii împotriva reclamantului, nu este de natură să efectueze caracterul echitabil al procedurii, având în vedere că, potrivit art. 1.043 și următoarele din Codul de procedură civilă, procedura evacuării este una contradictorie, în cadrul căreia pârâtul poate depune întâmpinare și are posibilitatea să își formuleze apărările necesare. În această situație, Curtea a constatat că dispoziția legală criticată nu încalcă dreptul la un proces echitabil, iar pârâtii nu pot fi considerați dezavantajați față de reclamant în cadrul procedurii speciale a evacuării, având la îndemână mijloacele necesare și suficiente pentru a-și formula apărarea (în același sens, a se vedea și Decizia nr. 576 din 29 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 5 noiembrie 2015, sau Decizia nr. 27 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 17 februarie 2016, paragraful 15).

15. De altfel, Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că principiul egalității armelor constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil care urmărește crearea unui just echilibru procesual între părțile aflate într-un litigiu, însă acest principiu nu presupune o egalitate formală, în sensul reglementării unor proceduri identice indiferent de statutul juridic sau calitatea procesuală a părților, ci o egalitate materială, în sensul că prin procedurile, chiar diferite reglementate, să se ajungă la echitate procesuală între părți, cu alte cuvinte să se ajungă la o egalitate de rezultat (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 633 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 9 ianuarie 2015, paragraful 19, sau Decizia nr. 27 din 20 ianuarie 2016, precitată, paragraful 16).

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba soluția și considerentele deciziei menționate, cele statuate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nalini Ziya în Dosarul nr. 18.572/4/2018 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și constată că dispozițiile art. 1.034, art. 1.035 alin. (2) și art. 1.041 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE
PENTRU SERVICIILE COMUNITARE DE UTILITĂȚI PUBLICE

ORDIN

privind aprobarea Caietului de sarcini-cadru al serviciului de salubritate a localităților

Având în vedere:

— dispozițiile art. 13 alin. (2) lit. e) și ale art. 21 alin. (1) lit. f) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 11 alin. (2) și art. 12 alin. (3) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, republicată, cu modificările ulterioare;

— Referatul de aprobare al Direcției reglementări, autorizări, prețuri și tarife nr. 987/2025,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice — A.N.R.S.C., aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice nr. 22/2017, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 16 alin. (7) și (9) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Caietul de sarcini-cadru al serviciului de salubritate a localităților, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice nr. 111/2007 privind aprobarea Caietului de sarcini-cadru al serviciului de salubritate a localităților, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 și 550 bis din 13 august 2007.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare
pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice,
Ionel Tesaru

București, 26 februarie 2025.
Nr. 98.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 3**din 20 ianuarie 2025**

Dosar nr. 2.147/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare („Regulamentul”).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 6.150/117/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând următoarele: (i) la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; (ii) pârâta din dosarul în care a fost formulată sesizarea a comunicat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul cauzei.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Prin Încheierea din 24 septembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 6.150/117/2023, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024”), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, sintagma «polițistul este repus în funcția deținută și în toate drepturile avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv de compensare a celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării» include: actualizarea sumelor achitate ca urmare a repunerii în funcție cu rata indicelui de inflație; totalitatea sporurilor și drepturilor pecuniare aferente funcției pe care fiecare dintre reclamanți ar fi deținut-o în lipsa punerii la dispoziție, incluzând, însă fără a se limita la sporul de fidelitate, sporul pentru studii superioare, sporul pentru păstrarea confidențialității etc.; avansările în grad; majorările salariului de funcție/salariului de bază cu 7,5% pentru titlul de specialist de clasă/domeniu funcțional clasa I; cuantumul compensației bănești convenite pentru neacordarea concediului de odihnă suplimentar pe durata punerii la dispoziție, reglementat de dispozițiile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002 și acordat polițiștilor care își desfășoară activitatea în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase — ori în locuri de muncă în care există astfel de condiții”.

„Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 34¹ alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, reclamanții care erau puși la dispoziție la momentul intrării în vigoare a acestor dispoziții și, deci, nu își desfășurau activitatea în domenii corespunzătoare studiilor absolvite sunt îndreptățiți

să beneficieze cu titlu retroactiv, după repunerea în funcție, de sporul pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior.”

„Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 13, art. 16 și art. 4 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002, polițiștii pot beneficia de compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar neefectuat.”

„Dacă dispozițiile art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice se coroborează cu cele ale art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, respectiv dacă polițiștilor repuși în funcție li se cuvine plata dobânzii legale penalizatoare calculate începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar din perioada punerii la dispoziție și până la data plății efective, având în vedere și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 130/2021 și faptul că reclamanților li s-au achitat drepturile cu titlu retroactiv într-o singură tranșă și nu eșalonat pe 5 ani.”

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu nr. 2.147/1/2024.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

10. *Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare („Legea nr. 360/2002”)*

„**Art. 27²⁹.** — Atunci când s-a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, polițistul este repus în funcția deținută și în toate drepturile avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv de compensare a celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării.”

11. *Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002 privind condițiile în baza cărora polițistul are dreptul la concedii de odihnă, concedii de studii și învoiri plătite, concedii fără plată, bilete de odihnă, tratament și recuperare, cu modificările și completările ulterioare („Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002”)*

„**Art. 4.** — (1) Conducerea unității este obligată să ia măsurile necesare pentru ca polițiștii să efectueze în fiecare an calendaristic concediul de odihnă la care au dreptul.

(2) Dacă, din motive întemeiate, unii polițiști nu au putut efectua concediul de odihnă la care aveau dreptul într-un an calendaristic, la cerere, unitatea este obligată să le acorde concediul până la sfârșitul anului calendaristic următor, iar în situații cu totul deosebite, poate fi compensat în bani, în limita fondurilor bugetare alocate, cu aprobarea șefului eșalonului imediat superior, potrivit competențelor stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor.”

„**Art. 13.** — (1) În afara concediului de odihnă prevăzut la art. 1, polițiștii care își desfășoară activitatea în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase — ori în locuri de muncă în care există astfel de condiții, stabilite potrivit legii, au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă suplimentar cu o durată cuprinsă între 3 și 14 zile calendaristice.

(2) Concediile de odihnă suplimentare se cumulează cu concediile de odihnă prevăzute la art. 1.”

„**Art. 16.** — (1) În cazul în care polițistul, potrivit programării, a efectuat integral concediul de odihnă suplimentar convenit și, ulterior, în cursul aceluiași an calendaristic, nu mai lucrează în condițiile respective, cota-parte din indemnizația primită, aferentă timpului nelucrat din acel an calendaristic, nu se restituie unității.

(2) De regulă, concediul de odihnă suplimentar se acordă în cea de-a doua parte a anului în curs și nu poate fi reeșalonat în anul următor.”

12. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018”)*

„**Art. 34¹.** — (1) Prin excepție de la prevederile art. 34 alin. (1) și prin derogare de la prevederile art. 45 din Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, cu modificările ulterioare, se recalculează cuantumul/valorile salariilor de funcție aflate în plată pentru polițiști din structurile Ministerului Afacerilor Interne, prin raportare la care se acordă majorările salariale din diferența până la nivelul salariilor de funcție prevăzute de lege pentru anul 2022, având în vedere, după caz, următoarele: (...)

b) valoarea corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31 decembrie 2009. Aceasta se include doar în valoarea salariilor de funcție ale agenților de poliție care își desfășoară activitatea în domenii corespunzătoare studiilor absolvite, în mod asemănător cu situațiile în care agenții de poliție beneficiază de această valoare; (...).

(5) În situația personalului ale cărui raporturi de serviciu au încetat, recalcularea cuantumurilor/valorilor salariilor de funcție și, după caz, a cuantumurilor sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii în vigoare, din salariul brut lunar se realizează până la data încetării raporturilor de serviciu, în cadrul perioadei prevăzute la alin. (2). (...)

13. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare („Legea-cadru nr. 153/2017”)*

Anexa nr. VI — Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și securitate națională”

„**Art. 60.** — (...) (3) În cazul în care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ori achitarea, precum și în cazul încetării urmăririi penale ori a procesului penal, persoanele cărora li s-au aplicat prevederile alin. (1) și (2) vor fi repuse în toate drepturile bănești avute la data punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, inclusiv compensarea drepturilor salariale de care au fost private pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, actualizate potrivit majorărilor sau indexărilor salariale.”

III. Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora s-au invocat chestiunile de drept

14. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, reclamanții, având calitatea de funcționari publici cu statut special, polițiști, în contradictoriu cu Inspectoratul de Poliție Județean Cluj („I.P.J. Cluj”), au solicitat să fie obligat pârâtul la: actualizarea sumelor ce au fost achitate fiecăruia dintre reclamanți în cursul lunii iunie 2023, ca urmare a repunerii în funcție, *cu indicele de inflație*, cu consecința obligării pârâtului la plata diferenței dintre suma achitată deja și suma rezultată ca urmare a actualizării cu indicele de inflație; la achitarea *dobânzii legale penalizatoare* aferente debitului principal menționat la petitul 1 și actualizat cu indicele de inflație, dobândă care se va calcula *începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar și până la data plății efective*; la recalcularea drepturilor salariale ca urmare a repunerii în funcție și achitarea diferențelor salariale ce se cuvin fiecăruia dintre reclamanți constând în diferența dintre sumele ce le-au fost achitate în cursul lunii iunie 2023 și drepturile

salariale convenite în mod efectiv, compuse din diferențele salariale dintre funcția deținută pe perioada punerii la dispoziție și funcția pe care au fost repuși, *incluzând totalitatea sporurilor și drepturilor pecuniare aferente funcției* pe care fiecare dintre reclamânți ar fi deținut-o în lipsa punerii la dispoziție; la recalcularea drepturilor salariale ca urmare a repunerii în funcție prin *aplicarea retroactivă a sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior* asupra sumelor convenite în lipsa punerii la dispoziție; la recalcularea drepturilor salariale ca urmare a repunerii în funcție prin *adăugarea cuantumului compensației bănești convenite pentru neacordarea concediului de odihnă suplimentar* pe durata punerii la dispoziție, cu consecința obligării pârâtului la achitarea sumelor rezultate; actualizarea sumelor indicate la petitele 3, 4 și 5 cu indicele de inflație, plata sumelor actualizate în acest sens, precum și achitarea dobânzii legale penalizatoare aferente debitului, care se va calcula începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar al reclamânților și până la plata debitului indicat.

15. În motivarea cererii s-a arătat că, în urma punerii în mișcare a acțiunii penale în Dosarul nr. 1.018/P/2011, în conformitate cu dispozițiile șefului I.P.J. Cluj, reclamânții au fost puși la dispoziție până la soluționarea definitivă a cauzei. Prin Decizia penală nr. 1.181/A/4.10.2022, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori în Dosarul penal nr. 1.846/117/2016, instanța de apel a desființat hotărârea primei instanțe sub aspectul laturii penale cu privire la soluțiile de condamnare pronunțate față de reclamânți, dispunând încetarea procesului penal față de aceștia pentru motivul intervenirii prescripției răspunderii penale.

16. Reclamânții au invocat dispozițiile art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 și ale art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, susținând că, în urma repunerii în funcție, li se cuvine acordarea retroactivă a tuturor drepturilor pecuniare de care au fost privați pe perioada punerii la dispoziție, fiind necesar să se aibă în vedere la calcularea sumelor corespunzătoare: avansările în grad pentru majorările salariului de funcție/salariului de bază cu 7,5% pentru titlul de specialist de clasă/domeniu funcțional clasa I conform Dispoziției șefului I.P.J. Cluj nr. xxx/17.02.2021 (cu excepția reclamantului AB care, începând cu data de 11.03.2020, este pensionar); sporurile convenite în integralitate, incluzând, însă fără a se limita la sporul de fidelitate, sporul pentru studii superioare, sporul pentru păstrarea confidențialității etc.; cuantumului compensației bănești convenite pentru neacordarea concediului de odihnă suplimentar reglementat de dispozițiile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002 și acordat polițiștilor care își desfășoară activitatea în condiții deosebite, vătămătoare, grele sau periculoase ori în locuri de muncă în care există astfel de condiții, concediu de care reclamânții nu au beneficiat pe durata punerii la dispoziție, indemnizație care trebuie acordată ca o compensare a dreptului de care au fost privați pe durata punerii la dispoziție.

17. În ceea ce privește sporul pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, au evidențiat că acesta se acordă agenților de poliție absolvenți ai instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, în cuantum de 25% din salariul de funcție, acest spor fiind reglementat de dispozițiile art. 34¹ alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, fără a prezenta relevanță faptul că, pe durata punerii la dispoziție, reclamânții nu și-au desfășurat activitatea conform atribuțiilor din fișa postului ocupat, în domenii corespunzătoare studiilor absolvite, întrucât, prin efectul repunerii în funcțiile deținute, sunt îndreptățiți la plata retroactivă a drepturilor salariale.

18. În ceea ce privește cererea de obligare a pârâtului la plata compensației bănești convenite pentru neacordarea concediului de odihnă suplimentar, reclamânții au invocat dispozițiile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002.

19. Referitor la actualizarea debitului cu rata inflației, s-a precizat că actualizarea debitului conform inflației are ca finalitate aducerea creanței la valoarea ei reală, în aceeași expresie economică din momentul stabilirii ei, fără altă componentă adăugată, protejându-se astfel interesele creditorului care nu trebuie să suporte din patrimoniul propriu, fără o culpă a sa, efectele devalorizării monedei.

20. Cu privire la solicitarea de acordare a dobânzii legale penalizatoare, s-a argumentat că plata cu întârziere a drepturilor de natură salarială conferă salariatului dreptul la despăgubiri constând în dobânda legală, aspect ce rezultă și din prevederile art. 166 alin. (4) din Codul muncii. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 1.531 coroborat cu art. 1.535 din Codul civil și prevederile art. 1 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările ulterioare („Ordonanța Guvernului nr. 13/2011”).

21. Prin întâmpinare, pârâtul I.P.J. Cluj a arătat, cu privire la solicitarea de aplicare retroactivă a sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior asupra sumelor convenite în lipsa punerii la dispoziție, ca urmare a repunerii în funcție, că la stabilirea și acordarea retroactivă a tuturor drepturilor convenite ulterior momentului repunerii în funcție nu s-a avut în vedere acest spor, deoarece reclamânții nu beneficiau de acest drept la data punerii la dispoziție.

22. În ceea ce privește solicitarea de plată a compensației bănești convenite pentru neacordarea concediului de odihnă suplimentar, pârâtul a învederat că din dispozițiile art. 13 alin. (1) și ale art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002 reiese că, spre deosebire de concediul de odihnă, legiuitorul nu a prevăzut expres posibilitatea compensării prin plată a concediului de odihnă suplimentar.

23. Cu referire la solicitarea de actualizare a debitului cu rata inflației și de acordare a dobânzii legale penalizatoare, pârâtul a invocat dispozițiile art. 60 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, susținând că majorările prevăzute la articolul indicat au fost aplicate și pe perioada punerii la dispoziție, însă acestea nu se referă la actualizarea sumelor cu indicele de inflație și dobânda legală. Cazurile în care se prevede actualizarea sumelor acordate cu indicele de inflație și dobânda legală sunt expres prevăzute de legiuitor, respectiv cazul titlurilor executorii. Drepturile salariale recalculate reclamânților s-au achitat într-o singură tranșă, și nu eșalonat în termen de 5 ani, cum este prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021”), în cazul titlurilor executorii, doar acestea actualizându-se cu indicele de inflație și dobânda legată remuneratorie.

24. Tribunalul judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

25. Prin Încheierea de ședință din 24 septembrie 2024, instanța de trimitere a reținut că sesizarea este admisibilă, apreciind că, în concepția Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 62/2024, condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept sunt diferite de cele prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

26. S-a reținut că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare. Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie.

27. În opinia instanței de trimitere, nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie a/al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analiza chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

28. S-a mai arătat că analiza centralizatoarelor privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă nu a relevat existența unei hotărâri privind exact chestiunile de drept care fac obiectul prezentei cauze.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

29. Ambele părți au solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea problemelor de drept incidente în cauză, reclamantii propunând întrebări care să fie formulate prin sesizare.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

30. Instanța de trimitere consideră că, raportat la dispozițiile art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, față de modalitatea de formulare a textului, rezultă că drepturile pe care polițistul le poate obține în urma repunerii în funcție, după încetarea procesului penal, sunt cele de care a beneficiat efectiv la data punerii la dispoziție.

31. Cu privire la sporul recalculat pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, prevăzut de art. 34¹ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, în opinia tribunalului, funcționarul public cu statut special ar putea obține obligarea pârâtului la plata acestui drept dacă la 31 decembrie 2009 își desfășura activitatea într-un domeniu corespunzător studiilor absolvite.

32. În ceea ce privește compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar neacordat polițiștilor în perioada în care au fost puși la dispoziție, instanța de trimitere apreciază că din coroborarea dispozițiilor legale indicate de ambele părți ca fiind incidente în materie nu reiese faptul că nu ar fi posibilă compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

33. Curtea de Apel Constanța a transmis practică judiciară relevantă cu privire la chestiunile de drept supuse dezlegării, iar

curțile de apel București, Iași și Ploiești au transmis puncte de vedere teoretice asupra acestei chestiuni.

34. Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a comunicat *Decizia nr. 607 din 20 iunie 2024*, pronunțată în Dosarul nr. 1.069/88/2023, definitivă, prin care a fost obligat pârâtul la: acordarea tuturor drepturilor salariale integrale (inclusiv sporuri/gradatii aferente vechimii și drepturi salariale recunoscute în cadrul hotărârilor definitive privind drepturile salariale, obținute de persoane cu aceeași funcție, pregătire și vechime din cadrul pârâtului), indexate, majorate și reactualizate cu indicii de inflație și dobânda legală pentru intervalul în care reclamantul, polițist, a fost pus la dispoziție; acordarea în favoarea reclamantului a gradelor profesionale, precum și a remunerației aferente acestora; plata tuturor contribuțiilor aferente drepturilor salariale stabilite în plus pentru perioada menționată.

35. Pentru a pronunța această soluție, instanța a avut în vedere, ca teme legal, dispozițiile art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, reținând că din interpretarea acestui text legal rezultă că prin norma specială cuprinsă la articolul menționat nu se derogă de la regulile de drept comun în materie de reparare a prejudiciului, norma specială mărginindu-se să prevadă că, în cazul încetării procesului penal, polițistul are dreptul la repunerea în funcția deținută și în toate drepturile avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv la compensarea celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării, luarea acestor măsuri reparatorii nefiind condiționată de existența vreunei culpe ori a unei fapte ilicite proprii a autorității publice cu care polițistul pus la dispoziție se află în raporturi de serviciu.

36. Având în vedere că în cuprinsul Codului administrativ, forma în vigoare la data de 20.12.2019, cu care se completează Legea nr. 360/2002, nu există reguli speciale cu privire la repararea integrală a prejudiciului în situația punerii la dispoziție ca urmare a trimiterii în judecată a funcționarului public cu statut special, iar astfel de reguli nu există nici în legislația muncii cu care Codul administrativ se completează în temeiul art. 367 din codul menționat, regulile aplicabile sunt cele în materie civilă, conform dispozițiilor aceluiași art. 367 din Codul administrativ. În materie civilă, regula o constituie repararea integrală a prejudiciului, această regulă fiind aplicabilă și în situația polițiștilor puși la dispoziție și ulterior achitați. Or, în vederea reparării integrale a prejudiciului de această manieră, este necesar ca polițistul pus la dispoziție să nu suporte lipsa de folosință a diferențelor de salariu care i-ar fi fost plătite dacă nu ar fi fost pus la dispoziție sau dacă nu i-ar fi fost încetate raporturile de serviciu.

37. Pentru o despăgubire echitabilă a reclamantului s-a apreciat că aceste drepturi salariale trebuie să îi fie acordate indexate, majorate și reactualizate în condițiile instituite de art. 527 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, care fac vorbire despre plata de către angajator a unei despăgubiri egale cu diferența dintre veniturile obținute în perioada respectivă și cuantumul salariilor indexate, majorate și recalculat și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public. Interpretarea care se impune a fi făcută dispoziției cuprinse la art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, raportat și la art. 1.385 alin. (1) din Codul civil, este aceea că, în lipsa unei prevederi exprese contrare cu privire la situația dobânzilor și a actualizării cu rata indicelui de inflație, sunt aplicabile regulile de drept comun în materie.

38. Potrivit punctelor de vedere teoretice, nesusținute de practică judiciară, formulate de tribunalele București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și Ilfov, în lumina dispozițiilor

art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, precum și față de modalitatea de formulare a textului, drepturile pe care polițistul le poate obține în urma repunerii în funcție, după încetarea procesului penal, sunt cele de care a beneficiat efectiv la data punerii la dispoziție.

39. Cu privire la sporul recalculat pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, prevăzut de art. 34¹ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, s-a apreciat că funcționarul public cu statut special ar putea obține obligarea părâtului la plata acestui drept dacă, la data de 31 decembrie 2009, își desfășura activitatea într-un domeniu corespunzător studiilor absolvite.

40. În ceea ce privește compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar neacordat polițiștilor în perioada în care au fost puși la dispoziție, s-a reținut că din coroborarea dispozițiilor legale indicate de ambele părți ca fiind incidente în materie nu reiese faptul că nu ar fi posibilă compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar.

41. În același sens a fost exprimat și punctul de vedere teoretic, nesușinit de practică judiciară, al Tribunalului Teleorman, cu diferența că, în ceea ce privește sporul pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, s-a considerat că polițistul care, la data punerii la dispoziție nu beneficia de acest spor, nu poate beneficia de acest spor nici la repunerea în funcție, iar, în plus, că polițiștilor repuși în funcție li se cuvine plata dobânzii legale penalizatoare calculate începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar din perioada punerii la dispoziție până la data plății efective, chiar dacă despăgubirile au fost plătite într-o singură tranșă.

42. Potrivit punctului de vedere teoretic comunicat de Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal și de Tribunalul Vaslui, sintagma „Polițistul este repus în funcția deținută și în toate drepturile avute (...)” din cuprinsul art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privește: totalitatea drepturilor pecuniare aferente funcției pe care reclamantul ar fi deținut-o în lipsa punerii la dispoziție, precum și a sporurilor cu caracter permanent de care beneficia la data punerii la dispoziție sau a suspendării, în condițiile legii, precum și a celor cu caracter nepermanent acordate ulterior altor polițiști aflați în situații similare cu cea a reclamantului la data punerii la dispoziție sau a suspendării; luarea în considerare, în vederea avansării în grad, a stagiului minim prin adăugarea perioadei punerii la dispoziție sau a suspendării; majorările salariului de funcție/salariului de bază cu 7,5% pentru titlul de specialist de clasă/domeniu funcțional clasa I, pentru perioada ulterioară emiterii Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 184/S/31.12.2020; cuantumul compensației bănești convenite pentru neacordarea concediului de odihnă suplimentar pe durata punerii la dispoziție, reglementat de dispozițiile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002 și acordat polițiștilor care își desfășoară activitatea în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase ori în locuri de muncă în care există astfel de condiții, în măsura în care polițistul beneficia de acest spor la data punerii la dispoziție sau a suspendării, în condițiile legii; actualizarea sumelor achitate ca urmare a repunerii în funcție cu rata indicelui de inflație; dobânda legală penalizatoare începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar din perioada punerii la dispoziție și până la data plății efective, indiferent de modul în care reclamantului i s-au achitat drepturile cu titlu retroactiv.

43. În ceea ce privește sporul pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior [art. 34¹ alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002], instanțele menționate în cadrul paragrafului anterior au exprimat același punct de vedere cu cel transmis de tribunalele București și Ilfov, iar, în privința

compensării în bani a concediului de odihnă suplimentar neefectuat, s-a apreciat că această compensare poate fi acordată în măsura în care, la data punerii la dispoziție sau a suspendării, polițistul își desfășura activitatea în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase ori locuri de muncă în care existau astfel de condiții [art. 13, art. 16, art. 4 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002].

44. Potrivit punctului de vedere teoretic formulat de Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, polițistului i se cuvin toate drepturile avute la data punerii la dispoziție (de exemplu, avansările în grad și sporurile asociate funcției din care polițistul a fost eliberat), precum și acele drepturi virtuale ce pot fi compensate, apte să satisfacă acele drepturi de care a fost privat pe perioada punerii sale la dispoziție sau a suspendării.

45. Se apreciază că polițistului nu i se exclude dreptul la despăgubiri constând în valoarea sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, prevăzut de legislația în vigoare până la 31 decembrie 2009, care se include doar în valoarea salariilor de funcție ale agenților de poliție, dacă se face dovada că la data punerii la dispoziție/suspendării își desfășura activitatea în domeniul corespunzător studiilor absolvite.

46. Cu privire la compensația convenită pentru neacordarea zilelor de concediu suplimentar, se consideră că, în lipsa concretă a suprasolicitărilor la care este expus în concret și în fapt polițistul, nu mai este justificată acordarea unor zile de recuperare cu titlu de concediu.

47. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au transmis opinii teoretice.

48. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică în prezent practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

49. În exercitarea controlului de constituționalitate a dispozițiilor legale supuse interpretării nu au fost identificate decizii care să prezinte relevanță directă cu privire la soluționarea prezentei sesizări.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

50. În mecanismele de unificare a practicii judiciare au fost identificate drept relevante sau în legătură cu chestiunile de drept supuse analizei:

a) Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 3 iunie 2014 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 2 din 17 februarie 2014”), prin care s-a statuat:

„În aplicarea dispozițiilor art. 1.082 și 1.088 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1.531 alin. (1), alin. (2) teza I și art. 1.535 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, pot fi acordate daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eșalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar în condițiile art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011”, reținându-se, în cuprinsul considerentelor, următoarele:

„(...) principiul reparării integrale a prejudiciului suferit de creditor, ca efect al executării eșalonate a titlurilor executorii,

impune și remedierea celui de-al doilea element constitutiv al prejudiciului, prin acordarea beneficiului de care a fost lipsit (*lucrum cessans*), respectiv daune-interese moratorii, sub forma dobânzii legale.

Debitorul poate fi exonerat de obligația de a repara integral prejudiciul cauzat prin executarea cu întârziere a creanței stabilite prin titlu executoriu dacă face dovada intervenției unui caz fortuit sau a unui caz de forță majoră, împrejurări care se circumscriu sintagmei «cauză străină, care nu-i poate fi imputată» în înțelesul art. 1.082 din Codul civil din 1864.

În ipoteza dată, însă, deși nu se contestă împrejurările care au justificat măsurile promovate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, în scopul menținerii *echilibrului bugetar, măsuri care nu au afectat substanța dreptului creditorilor, acestea nu înlătură de plano aplicarea principiului reparării integrale a prejudiciului, sub aspectul acordării daunelor-interese moratorii, sub forma dobânzii legale. Atât timp cât repararea integrală a prejudiciului presupune, ca valoare de principiu, atât acoperirea pierderii efective suferite de creditor (damnum emergens), cât și beneficiul de care acesta este lipsit (lucrum cessans), a accepta faptul că, în ipoteza dată, poate fi acoperită doar pierderea efectivă [în temeiul art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009], iar nu și beneficiul nerealizat, echivalează cu nesocotirea principiului reparării integrale a prejudiciului.*

Cât privește existența unei fapte ilicite, săvârșite cu vinovăție, în sensul dispozițiilor legale ce instituie răspunderea civilă, aceasta constă în executarea cu întârziere de către debitorii a sumelor de bani stabilite prin titluri executorii în favoarea persoanelor din sectorul bugetar.

Fapta îmbracă forma ilicitului civil, deoarece, în analiza îndeplinirii condițiilor răspunderii civile delictuale în circumstanțele date, în sensul opiniei exprimate de specialiști recunoscuți, depusă la dosarul cauzei, nu se poate reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 reprezintă un caz fortuit care să răstoarne prezumția relativă de culpă a debitorului în executarea obligației, întrucât acestui element îi lipsesc două caracteristici esențiale, și anume: natura impredictibilă a evenimentelor care au fundamentat adoptarea actului [care nu poate fi acceptată prin raportare la conduita așteptată a debitorului care trebuia să se comporte ca un bun proprietar, cu atât mai mult cu cât debitor este chiar statul, prin instituțiile sale, iar, conform art. 44 alin. (1) din Constituție, «creanțele asupra statului sunt garantate»] și faptul că măsura de eşalonare a procedurii de executare provine chiar de la debitor, iar nu de la un terț (...).

b) Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 75 din 7 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 15 februarie 2021 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 75 din 7 decembrie 2020”), prin care s-a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2019 privind eşalonarea plății drepturilor salariale restante pentru unele categorii de personal din sistemul justiției, aprobată prin Legea nr. 224/2019, raportat la art. 1.531 și 1.535 din Codul civil, art. 166 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1-3 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările ulterioare, alături de dobânda remuneratorie prevăzută de Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 3/2019, se pot acorda dobânzi penalizatoare la drepturile salariale restante ce intră în domeniul de aplicare al aceluiași act normativ pentru perioada anterioară emiterii ordinelor/deciziilor de acordare a drepturilor salariale, respectiv diferența dintre dobânda penalizatoare și cea remuneratorie, pentru perioada ulterioară emiterii aceluiași ordine sau decizii”, reținându-se, în considerente:

„163. (...) În raport cu toate aceste considerente, în privința scadenței drepturilor salariale a căror plată a fost eşalonată prin O.U.G. nr. 3/2019, este pe deplin aplicabilă norma generală, drepturile fiind datorate lună de lună, așa cum prevede Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 86/2005.

164. Întârzierea în plata acestor drepturi este nejustificată în sensul art. 166 alin. (4) din Codul muncii, întrucât este consecința unei interpretări eronate a prevederilor legale de către autoritățile statului și, la un moment dat, a adoptării unor norme care au fost declarate neconstituționale. Statul nu poate invoca în scopul exonerării sale de răspundere constrângerile bugetare care au determinat adoptarea O.U.G. nr. 3/2019, întrucât la această situație s-a ajuns tocmai din cauza neplății lună de lună a acestor drepturi, statul ajungând să fie obligat să achite într-o perioadă scurtă de timp datorii aferente unei perioade foarte lungi. Or, este evident că dacă salariile ar fi fost acordate lunar în quantumul legal nu ar fi existat dificultățile bugetare invocate în preambulul O.U.G. nr. 3/2019. (...)

166. În condițiile în care datoria eşalonată prin O.U.G. nr. 3/2019 este plătită după scadență, debitorul datorează, după această dată și până la plata efectivă, dobânzi penalizatoare, așa cum prevede art. 1 alin. (3) din O.G. nr. 13/2011. Doar în acest mod se poate realiza o deplină și legală reparare a prejudiciului suferit de salariat. Evaluarea prejudiciului constând în beneficiul nerealizat (*lucrum cessans*) decurge din lege, fiind opțiunea legiuitorului să stabilească valori diferite pentru perioada anterioară scadenței și, respectiv, pentru perioada ulterioară acesteia.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

51. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea este admisibilă numai cu privire la o parte dintre chestiunile de drept supuse dezlegării, considerând că:

➤ „În interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 60 alin. (3) al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, măsurile repunerii polițistului «în funcția deținută și în toate drepturile avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv de compensare a celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării», și «reputerii în toate drepturile bănești avute la data punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, inclusiv compensarea drepturilor salariale de care au fost private pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, actualizate potrivit majorărilor sau indexărilor salariale», includ:

— actualizarea sumelor achitate ca urmare a repunerii în funcție cu rata indicelui de inflație;

— plata dobânzii legale penalizatoare, calculate începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar din perioada punerii la dispoziție și până la data plății efective;

— plata retroactivă a valorii corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, astfel cum este reglementată de dispozițiile art. 34¹ alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul

investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările ulterioare, dacă la data punerii la dispoziție își desfășura activitatea în domenii corespunzătoare studiilor absolvite.”

➤ „În interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, și a dispozițiilor art. 13, art. 16 și art. 4 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002 privind condițiile în baza cărora polițistul are dreptul la concedii de odihnă, concedii de studii și învoiri plătite, concedii fără plată, bilete de odihnă, tratament și recuperare, cu modificările ulterioare, măsura compensării drepturilor de care a fost privat polițistul pe perioada punerii la dispoziție sau a suspendării nu include compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar neefectuat.”

52. S-a apreciat ca fiind inadmisibilă sesizarea privind interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, în sensul includerii sau neinclusiei, în categoria drepturilor cuvenite polițistului repus în funcție, a totalității „sporurilor și drepturilor pecuniare aferente funcției pe care fiecare dintre reclamantii ar fi deținut-o în lipsa punerii la dispoziție, incluzând, însă fără a se limita la, sporul de fidelitate, sporul pentru studii superioare, sporul pentru păstrarea confidențialității etc.; avansările în grad; majorările salariului de funcție/salariului de bază cu 7,5% pentru titlul de specialist de clasă/domeniu funcțional clasa I (...)”.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

XI.1. *Asupra admisibilității sesizării*

53. Admisibilitatea sesizării va fi circumscrisă atât condițiilor speciale instituite prin dispozițiile art. 1 și 2 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cât și celor ce decurg din cuprinsul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, a căror incidență este atrasă ca efect al normei de trimitere din art. 4 al ordonanței de urgență menționate la prevederile Legii nr. 134/2010, cu ale cărei dispoziții se completează.

54. În lumina acestor dispoziții legale, condițiile de admisibilitate a unei sesizări formulate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 sunt circumscrise următoarelor elemente:

— existența unei cauze în curs de judecată care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea lor ori de instanța competentă să le soluționeze (de dreptul muncii, de contencios administrativ și fiscal);

— instanța de trimitere să judece cauza în primă instanță ori în calea de atac;

— sesizarea să privească o chestiune de drept, iar soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea acesteia;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

55. Evaluând elementele sesizării, se constată că primele cerințe de admisibilitate, referitoare la titularul sesizării și existența unei cauze aflate în curs de judecată, care să

privească stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, în sensul art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sunt îndeplinite.

56. Se observă că Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a fost investit cu o cerere de chemare în judecată formulată de reclamantii — funcționari publici cu statut special, respectiv polițiști, cu scopul de a li se recunoaște și achita *contravaloarea drepturilor salariale aferente perioadei în care aceștia au fost puși la dispoziție*, în temeiul Legii nr. 360/2002.

57. Așadar, instanța de trimitere a fost investită cu soluționarea unui litigiu care se înscrie în domeniul de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel cum este acesta descris în art. 1 alin. (1) din actul normativ menționat, titularul cererii de chemare în judecată fiind personal plătit din fonduri publice, respectiv polițist.

58. Instanța de trimitere este investită cu soluționarea cauzei în fond, în virtutea competențelor ei legale conturate prin dispozițiile art. 536 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, raportate la art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

59. De asemenea, este îndeplinită și condiția de admisibilitate ca problemele de drept să nu fi făcut obiectul unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

60. În privința condiției referitoare la caracterul esențial al lămuririi chestiunilor de drept pentru soluționarea pe fond a cauzei în cadrul căreia s-a ivit chestiunea prejudicială, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în mod constant, în jurisprudența sa, că obiectul sesizării pentru o hotărâre prealabilă îl poate constitui o chestiune de drept, dacă, prin consecințele pe care le produce, interpretarea normei de drept are aptitudinea de a determina soluționarea cauzei pe fond, adică rezolvarea raportului de drept dedus judecătii.

61. În cauză, chestiunile sesizate sunt deduse judecătii în litigiul cu soluționarea căruia a fost investită instanța de trimitere, în condițiile în care sesizarea instanței de trimitere relevă situația juridică a unei categorii profesionale distincte de personal plătit din fonduri publice, respectiv polițiștii.

62. În lumina celor anterior expuse, se constată că sesizarea formulată privește probleme de drept apte să devină surse ale unor interpretări divergente și, pe cale de consecință, ale unei jurisprudențe neunitare.

63. În ceea ce privește riscul dezvoltării unei jurisprudențe neunitare, acesta nu este cu totul exclus, fiind de menționat că până în prezent există o singură soluție definitivă asupra acestui tip de litigii, fiind pronunțată o hotărâre prin care s-a admis acțiunea reclamantului, polițist, cu privire la acordarea drepturilor salariale integrale, indexate, majorate și actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală, aferente perioadei în care a fost pus la dispoziție (*Decizia nr. 607 din 20 iunie 2024*, pronunțată de Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.069/88/2023, definitivă).

64. Cum asigurarea unei clarificări asupra unei anume chestiuni de drept, de natură să asigure o jurisprudență unitară încă din faza incipientă a formării acesteia, se înscrie în rațiunea edictării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea este, *în parte*, admisibilă, *impunându-se unele precizări asupra conținutului primei întrebări a sesizării, potrivit celor expuse în continuare*.

65. Astfel, în legătură cu prima întrebare formulată de instanța de trimitere, se reține că aceasta nu se limitează la

interpretarea unor norme apreciate neclare, ci tinde inclusiv la dezlegarea unor chestiuni de fapt, relevante pentru soluționarea litigiului cu care a fost sesizată.

66. În acest sens se constată că, pe lângă lămuririle referitoare la posibilitatea actualizării drepturilor salariale cu rata indicelui de inflație, instanța de trimitere solicită ca Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, să analizeze punctual situația „sporurilor și drepturilor pecuniare aferente funcției pe care fiecare dintre reclamanți ar fi deținut-o în lipsa punerii la dispoziție”, indicând, cu titlu exemplificativ, câteva categorii de sporuri, fără însă a preciza textele de lege care le reglementează ori măsura în care acestea comportă dificultăți de interpretare.

67. Totodată, punctul de vedere exprimat de instanța de trimitere nu face nicio referire la sporurile/drepturile de care ar fi beneficiat reclamanții funcționari publici cu statut special la momentul punerii la dispoziție ori care li s-ar fi convenit pe perioada punerii la dispoziție sau în legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, în privința acestora.

68. Or, lipsa acestor date, precum și a unor precizări suplimentare asupra normelor juridice care reglementează sporurile în discuție conferă întrebării formulate un caracter general și incomplet, iar o analiză detaliată a situației acestor sporuri și drepturi de care funcționarul public ar fi fost privat pe perioada punerii la dispoziție, în scopul compensării la repunerea în funcție, *reprezintă o chestiune factuală, determinabilă pe baza elementelor probatorii din dosar, de competența exclusivă a instanței de trimitere, nefiind în prezența unei veritabile chestiuni de drept care să implice intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.*

69. Pe cale de consecință, sesizarea Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, în sensul includerii sau neinclusiei, în categoria drepturilor convenite polițistului repus în funcție, a „totalității sporurilor și drepturilor pecuniare aferente funcției pe care fiecare dintre reclamanți ar fi deținut-o în lipsa punerii la dispoziție, incluzând, însă fără a se limita la sporul de fidelitate, (...) sporul pentru păstrarea confidențialității etc.; avansările în grad; majorările salariului de funcție/salariului de bază cu 7,5% pentru titlul de specialist de clasă/domeniu funcțional clasa I (...)”, *urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.*

XI.2. Asupra fondului sesizării, în limitele în care s-a apreciat îndeplinirea condițiilor de admisibilitate

70. Cu caracter prioritar, anterior soluționării în fond a sesizării, se constată că este necesară reformularea întrebărilor cu care Înalta Curte a fost sesizată, raportat la cadrul normativ relevant și în considerarea faptului că, în accepțiunea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și a dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, rolul său este ca, în dezlegarea unor chestiuni în legătură cu interpretarea și aplicarea legii, să ofere un răspuns util instanței de trimitere.

71. În acest sens, un prim aspect privește modalitatea de identificare a textelor de lege supuse interpretării, observându-se că, deși inițial instanța de trimitere face referire doar la dispozițiile art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, în finalul sesizării, remarcând că în discuție se află inclusiv aspecte referitoare la măsuri de restabilire și compensare a unor drepturi salariale, ce atrag incidența prevederilor art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, se solicită inclusiv interpretarea acestor dispoziții.

72. Or, astfel cum rezultă din conținutul celor două texte de lege, art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 reglementează situația măsurilor adoptate ca urmare a repunerii în funcție, atunci când s-a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, dispunând cu privire la „*toate drepturile* avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv de compensare a celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării”. Pe de altă parte, prevederile art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 statuează doar cu privire la „*drepturile bănești* avute la data punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, inclusiv compensarea *drepturilor salariale* de care au fost private pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, actualizate potrivit majorărilor sau indexărilor salariale”, pentru ipoteza repunerii în funcție ca urmare a scoaterii de sub urmărirea penală, a achitării, precum și în cazul încetării urmăririi penale ori a procesului penal.

73. Se constată așadar existența unui raport de la gen la specie între cele două tipuri de drepturi reglementate prin cele două acte normative, Statutul polițistului recunoscând un drept general de compensare a *tuturor drepturilor* de care polițistul a fost privat pe perioada punerii la dispoziție/a suspendării, la momentul repunerii în funcție, pe când legea în materie de salarizare cuprinde exclusiv dispoziții cu privire la condițiile de stabilire și modalitatea de compensare a *drepturilor salariale* care s-ar fi convenit polițistului, pentru aceeași perioadă, precum și cu privire la modul de determinare a cuantumului acestora.

74. În situația de față, potrivit datelor speței furnizate de instanța de trimitere, obiectul litigiului poartă *atât asupra diferențelor de drepturi salariale* aferente perioadei punerii la dispoziție, convenite polițistilor repuși în funcție ca urmare a încetării procesului penal, *cât și asupra altor drepturi cu caracter patrimonial* preținse de aceștia, ce excedează sferei de reglementare a Legii-cadru nr. 153/2017.

75. Pe cale de consecință, în scopul asigurării utilității răspunsului la sesizarea instanței de trimitere, se impune reformularea acesteia, prin completarea textelor de lege supuse interpretării cu prevederile art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

76. Un alt aspect privește necesitatea rearanjării ordinii de soluționare a chestiunilor de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte, în scopul soluționării aspectelor de drept ce fac obiectul întrebării nr. 4, referitoare la dobânda legală penalizatoare, în continuarea celor referitoare la actualizarea diferențelor de drepturi cu rata indicelui de inflație, având în vedere că ambele chestiuni vizează limitele aplicării acelorași dispoziții legale supuse interpretării, din perspectiva executării obligației legale de compensare a drepturilor salariale și a celorlalte drepturi de care polițistul a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării.

77. În cele din urmă, având în vedere chestiunile de drept ce fac obiectul întrebărilor nr. 2 și 3 ale sesizării și faptul că privesc, la rândul lor, modalitatea de compensare a unor drepturi de care polițistul a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării, acestea vor fi, de asemenea, integrate în conținutul întrebării referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 și a prevederilor art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

78. Totodată, se constată că, deși instanța de trimitere face referire în conținutul sesizării la „sporul pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior”, reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, art. 34¹ alin. (1) lit. b) din acest act normativ reglementează cu privire la „valoarea

corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior”, care se include în valoarea salariilor de funcție ale agenților de poliție, iar nu cu referire la acordarea unui spor distinct de salariul de funcție, astfel că, și din această perspectivă, este necesară reformularea întrebărilor.

79. Astfel, în urma reformulării, sesizarea va avea următorul conținut:

„În interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și a dispozițiilor art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, măsurile repunerii polițistului «în funcția deținută și în toate drepturile avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv de compensare a celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării» și «reputerii în toate drepturile bănești avute la data punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, inclusiv compensarea drepturilor salariale de care au fost private pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, actualizate potrivit majorărilor sau indexărilor salariale» includ:

— actualizarea sumelor achitate ca urmare a repunerii în funcție cu rata indicelui de inflație;

— plata dobânzii legale penalizatoare, calculate asupra acestor sume începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar din perioada punerii la dispoziție și până la data plății efective;

— plata retroactivă a valorii corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, astfel cum este reglementată de dispozițiile art. 34¹ alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, inclusiv în ipoteza în care actul normativ a intrat în vigoare pe perioada punerii la dispoziție;

— compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar neefectuat, reglementat de dispozițiile art. 13, 16 și art. 4 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002?”.

80. Procedând în continuare la dezlegarea chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, Înalta Curte de Casație și Justiție reține următoarele:

a) *actualizarea cu rata indicelui de inflație*

81. Prima chestiune ce se impune a fi dezlegată vizează *dreptul polițistului la actualizarea sumelor achitate ca urmare a repunerii în funcție cu rata indicelui de inflație*, în condițiile în care art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, respectiv art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 157/2017 nu conțin mențiuni explicite cu referire la o astfel de actualizare. În acest sens se va observa că ambele texte de lege reglementează cu privire la compensarea tuturor drepturilor/a drepturilor salariale, fără ca termenul de „compensare” să își regăsească o definiție explicită în conținutul actelor normative.

82. Or, într-o astfel de ipoteză, se va recurge la metoda de interpretare gramaticală/literală a normelor, constând în lămurirea intenției legiuitorului cu luarea în considerare a înțelesului cuvintelor folosite, pornind de la înțelesul lor curent și continuând cu modul de reflectare a acestora în limbajul juridic, potrivit reperelor din practica judiciară relevantă.

83. În acest scop se identifică Decizia nr. 42 din 29 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 24 august 2023, în considerentele căreia s-a arătat că „(...) norma reglementată de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu este aplicabilă salariatului căruia executarea raportului de serviciu însuși îi impune efectuarea de deplasări către anumite destinații sau pe o arie geografică bine determinată, ci acelor

salariați care locuiesc într-o altă localitate decât în cea în care se află structura teritorială a angajatorului indicată în actul juridic ce îi reglementează raportul de muncă/de serviciu ca fiind locul muncii (sediul social sau doar un sediu administrativ al acestuia), pentru că acest tip de indemnizație *vizează doar compensarea efortului suplimentar* reprezentat de deplasarea zilnică la sediul central sau al structurii locale a angajatorului în vederea începerii derulării raportului de muncă și nu include cazul deplasărilor în scopul executării propriu-zise a raportului de muncă” (paragraful 100).

84. Totodată, prin Decizia nr. 13 din 16 septembrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1052 din 21 octombrie 2024, se prevede că:

„71. Pentru a stabili caracterul permanent al indemnizației/ sporurilor avute de salariat nu este suficient a se stabili frecvența plății, anterior efectuării concediului de odihnă, ci trebuie verificat, în acord cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, dacă acel element al remunerației lunare constituie o *compensare* pentru un inconvenient legat în mod intrinsec de executarea sarcinilor care revin salariatului potrivit convenției de muncă încheiate cu angajatorul.

72. Acele elemente ale remunerației globale a salariatului care au ca scop acoperirea unor costuri ocazionale ce intervin în contextul executării sarcinilor de serviciu nu trebuie avute în vedere la calculul indemnizației de concediu de odihnă.

73. În concret, acordarea indemnizației de hrană *nu implică compensarea* unui efort suplimentar pe care trebuie să îl facă salariatul în activitatea desfășurată la angajator sau a unui risc pe care îl presupune munca, ci reprezintă o sumă, cu caracter alimentar, primită în considerarea perioadei de activitate efectivă pentru executarea sarcinilor la locul de muncă.

74. Acest drept salarial nu este aferent statutului personal sau profesional al salariatului, nefiind, de altfel, stabilit și acordat în considerarea condițiilor specifice ale locurilor de muncă și atribuțiilor corespunzătoare statutului profesional.”

85. Analiza practicii judiciare relevă așadar că, în accepțiunea termenului „compensare”, acesta definește operațiunea de restabilire a echilibrului dintre părțile aflate într-un raport juridic, prin înlăturarea în integralitate a efectelor produse de un anumit eveniment/o anumită situație juridică ce a condus la perturbarea derulării normale a acestui raport juridic și la afectarea drepturilor uneia dintre părți.

86. În consecință, supunând metodei de interpretare literală norma de drept cu care a fost sesizată, Înalta Curte de Casație și Justiție concluzionează în sensul că soluția legală a compensării drepturilor de care polițistul a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării are drept scop restabilirea echilibrului în raporturile de serviciu, *prin înlăturarea tuturor efectelor produse de punerea la dispoziție/suspendarea acestor raporturi de serviciu*.

87. Or, un astfel de rezultat nu poate fi atins doar prin plata diferențelor de drepturi salariale și a altor drepturi bănești, calculate în considerarea cuantumului lunar convenit în perioada punerii la dispoziție/a suspendării, fără ca aceste diferențe să fie actualizate cu rata indicelui de inflație. Această operațiune, de actualizare cu rata indicelui de inflație, nu reprezintă altceva decât menținerea valorii reale a obligației monetare la data efectuării plății, în condițiile în care diferențele de sume rezultând din actualizare nu tind să despăgubească pe creditor pentru întârzierea în executarea obligației principale, ci au rolul de a păstra valoarea reală a acesteia și de a conserva echilibrul dintre drepturile și obligațiile părților.

88. Nu se poate aprecia așadar că, în lipsa unor mențiuni explicite în conținutul art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 ori al art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, referitoare la actualizarea diferențelor de drepturi cu indicii de inflație, o astfel de actualizare nu ar fi convenită, având în vedere că terminologia este comună ambelor acte normative, iar potrivit celor anterior expuse dreptul la compensare încorporează dreptul polițistului repus în funcție la plata valorii reale a sumelor convenite, de la data plății lor efective.

89. Pe cale de consecință, în scopul compensării drepturilor salariale și a celorlalte drepturi de care polițistul a fost privat pe perioada punerii la dispoziție, intenția legiuitorului, determinată prin raportare la terminologia utilizată la redactarea normelor supuse interpretării, a fost de a-l îndreptăți pe acesta inclusiv la actualizarea diferențelor salariale cu rata indicelui de inflație.

b) *plata dobânzii legale penalizatoare*

90. În ceea ce privește includerea, în categoria compensărilor recunoscute de art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 și de art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, a dreptului la plata dobânzii legale penalizatoare, se va da relevanță deciziilor obligatorii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțate în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, indicate în paragraful 50 al prezentei decizii, al căror raționament juridic este pe deplin aplicabil.

91. În acest sens se impune a fi observată în special Decizia nr. 75 din 7 decembrie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care, la rândul său, valorifică considerentele Deciziei nr. 2 din 17 februarie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în care a fost analizată posibilitatea acordării de dobânzi penalizatoare aferente unor drepturi salariale stabilite prin acte administrative ale ordonatorilor de credite, pentru perioade anterioare emiterii acestora.

92. Potrivit considerentelor deciziei ce analizează admisibilitatea completării dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2019 privind eșalonarea plății drepturilor salariale restante pentru unele categorii de personal din sistemul justiției („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2019”) cu normele de drept comun, reprezentate de dispozițiile art. 166 alin. (4) din Codul muncii, ale art. 1.531 și 1.535 din Codul civil și ale art. 1-3 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011: „166. În condițiile în care datoria eșalonată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2019 este plătită după scadență, debitorul datorează, după această dată și până la plata efectivă, dobânzi penalizatoare, așa cum prevede art. 1 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011. *Doar în acest mod se poate realiza o deplină și legală reparare a prejudiciului suferit de salariat.* Evaluarea prejudiciului constând în beneficiul nerealizat (*lucrum cessans*) decurge din lege, fiind opțiunea legiuitorului să stabilească valori diferite pentru perioada anterioară scadenței și, respectiv, pentru perioada ulterioară acesteia. (...)”

93. Or, astfel cum s-a arătat anterior, în ipotezele reglementate de dispozițiile art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 și ale art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a recunoscut un drept al funcționarului public polițist la „compensarea” tuturor drepturilor salariale și a celorlalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada punerii la dispoziție/a suspendării, neachitate la scadență.

94. Fiind vorba așadar despre o măsură legală de *compensare* a acestor drepturi, ce implică restabilirea în integralitate a echilibrului perturbat de adoptarea măsurii punerii la dispoziție/a suspendării, urmează a se aplica același raționament juridic ce a stat la baza pronunțării Deciziei nr. 75

din 7 decembrie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, privind incidența dispozițiilor art. 166 alin. (4) din Codul muncii și a dispozițiilor art. 1-3 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011, prin recunoașterea inclusiv a dreptului funcționarului public — polițist la acordarea beneficiului nerealizat (*lucrum cessans*), reprezentat de dobânda legală penalizatoare, calculată începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar din perioada punerii la dispoziție și până la data plății efective a diferențelor de drepturi. Doar în această modalitate se poate aprecia că are loc o „compensare” a drepturilor pierdute, prejudiciul cauzat funcționarului de aplicarea măsurii punerii la dispoziție/a suspendării raportului de serviciu, fără ca aceasta să fie urmată de o hotărâre de condamnare, neputând fi integral reparat doar prin plata diferențelor de drepturi salariale.

95. În același sens urmează a fi observate inclusiv considerentele Deciziei nr. 95 din 25 noiembrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

96. Deși prin această decizie sesizarea în legătură cu posibilitatea acordării dobânzilor legale penalizatoare, calculate asupra unor drepturi salariale recunoscute printr-un act normativ (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 48/2022 privind plata diferențelor de drepturi salariale convenite personalului didactic din învățământul de stat pentru perioada 1 iulie 2017-31 august 2021) pentru o perioadă anterioară emiterii acestuia, a fost respinsă ca inadmisibilă, soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost justificată de existența unor repere jurisprudențiale obligatorii, care se desprind din Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, și Decizia nr. 75 din 7 decembrie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și care trebuie aplicate de instanța de trimitere „chiar dacă nu sunt avute în vedere acte care să aibă valoare de titluri executorii ori acte ale ordonatorilor de credite” (paragrafele 66 și 74).

97. În legătură cu aspectele sesizate de instanța de trimitere, referitoare la posibilitatea înlăturării dreptului la plata dobânzilor legale penalizatoare prin achitarea într-o singură tranșă a debitului principal, iar nu în mod eșalonat, în baza unui titlu executoriu, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 130/2021, se constată că dobânda legală penalizatoare ce face obiectul sesizării privește *perioada anterioară plății diferențelor de drepturi*, fiind datorată începând cu data scadenței fiecărui drept salarial și până la plata acestor diferențe, iar nu perioada ulterioară stabilirii debitului principal. Or, din această perspectivă, nu prezintă nicio relevanță faptul că debitul reprezentând diferența dintre drepturile încasate pe perioada punerii la dispoziție/a suspendării și cele care s-ar fi convenit în lipsa acestor măsuri a fost achitat într-o singură tranșă, o astfel de modalitate de executare a obligațiilor de plată neputând produce efecte pentru trecut, asupra momentului de la care diferențele de drepturi ar fi fost convenite.

c) *valoarea corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior*

98. În ceea ce privește plata retroactivă a valorii corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, reglementată de dispozițiile art. 34¹ alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, instanța de trimitere solicită să se determine dacă aceasta este inclusă în măsurile reglementate de dispozițiile art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 și ale art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, chiar dacă polițistul nu beneficia de acest spor la data punerii la dispoziție/a suspendării raporturilor de serviciu.

99. Potrivit art. 34¹ alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, astfel cum a fost completată prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2020 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene și alte modificări fiscal-bugetare, legiuitorul a recunoscut dreptul salarial tuturor agenților de poliție care își desfășoară activitatea în domenii corespunzătoare studiilor absolvite, atât pentru trecut, pe o perioadă de 3 ani calculată până la 30 ianuarie 2020, cât și pentru viitor, „corespunzător condițiilor în care se desfășoară activitatea și în conformitate cu prevederile legale în vigoare”, măsura fiind dispusă în aplicarea principiului nediscriminării și în considerarea situației agenților de poliție care beneficiau deja de această valoare, în baza legislației anterioare.

100. Or, drept efect al aplicării prevederilor art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, agentul de poliție este îndreptățit a fi repus în drepturile bănești *avute* la data punerii la dispoziție/a suspendării raporturilor de serviciu, precum și la *compensarea drepturilor salariale de care a fost privat* pe perioada punerii la dispoziție/a suspendării, actualizate potrivit majorărilor sau indexărilor salariale.

101. Așadar, deși valoarea corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, nu face parte din categoria drepturilor salariale *avute* la data punerii la dispoziție, includerea în salariul de funcție fiind recunoscută, potrivit art. 34¹ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, doar de la data de 30 ianuarie 2017, aceasta intră în categoria drepturilor salariale de care polițistul a fost *privat* pe perioada punerii la dispoziție/a suspendării raporturilor de serviciu, în măsura în care condițiile legale de acordare sunt îndeplinite.

102. Astfel, singura condiție prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 pentru includerea în salariul de funcție a valorii corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, este reprezentată de desfășurarea activității în domenii corespunzătoare studiilor absolvite, potrivit atribuțiilor stabilite prin fișa postului.

103. Pe cale de consecință, în măsura în care din fișa de post rezultă că la data punerii la dispoziție/a suspendării raporturilor de serviciu condiția era îndeplinită, dreptul la plata retroactivă a valorii corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, reglementat de dispozițiile art. 34¹ alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, face parte din măsurile de compensare reglementate de dispozițiile art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

104. O astfel de concluzie este întemeiată pe prezumția rezultând din chiar conținutul normelor supuse interpretării, potrivit căreia, dacă nu ar fi fost modificate/suspendate raporturile de serviciu, pe toată durata acestor măsuri în privința funcționarului public cu statut special ar fi fost menținute condițiile de încadrare de la momentul punerii la dispoziție/al suspendării raporturilor de serviciu, inclusiv cele privind domeniul de desfășurare a activității, aceasta fiind rațiunea instituirii măsurii de *repunere în funcția avută* și în toate celelalte drepturi.

d) *compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar neefectuat*

105. Referitor la dreptul funcționarului public repus în funcție la compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar

neefectuat ca urmare a punerii la dispoziție/a suspendării raporturilor de serviciu, se impun a fi observate prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.578/2002, care reglementează condițiile în care polițistul are dreptul la concedii de odihnă, concedii de studii și învoiri plătite, concedii fără plată, bilete de odihnă, tratament și recuperare, precum și cele ale Legii nr. 31/1991 privind stabilirea duratei timpului de muncă sub 8 ore pe zi pentru salariații care lucrează în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase și este supusă unor condiții suplimentare („Legea nr. 31/1991”).

106. Potrivit celor două acte normative, dar și în considerarea dezlegărilor obligatorii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, date prin Decizia nr. 79 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 18 ianuarie 2024, concediul de odihnă suplimentar reprezintă un „beneficiu în scopul refacerii capacității de muncă” potențial afectate în urma desfășurării efective a activității în locurile de muncă determinate potrivit prevederilor art. 3 alin. (3) din Legea nr. 31/1991 (paragraful 109).

107. Din modul de redactare a dispozițiilor art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002 se constată că dreptul la concediul de odihnă suplimentar nu reprezintă un drept perfect, ci un drept condițional, nașterea acestuia fiind condiționată, în primul rând, de determinarea la nivelul instituției publice a existenței condițiilor deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase, inclusiv pentru locul de muncă în care polițistul își desfășoară activitatea, precum și de includerea polițistului în categoria persoanelor ce pot beneficia de acordarea concediului de odihnă suplimentar, ca urmare a desfășurării activității de către acesta în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase.

108. Mai apoi, o altă condiție ce grevează dreptul la concediul de odihnă suplimentar este cea prevăzută în art. 14 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002, constând în desfășurarea activității *în mod efectiv și pentru o durată minimă* a timpului de lucru, în condiții deosebite, vătămătoare, grele sau periculoase ori în locurile de muncă în care se regăsesc aceste condiții, aspect în raport cu care se va determina inclusiv durata concediului convenit, pe o perioadă care poate fi cuprinsă, potrivit legii, între 3 și 14 zile calendaristice.

109. Din interpretarea sistematică a tuturor acestor dispoziții rezultă așadar că, fiind vorba despre un drept condițional, toate aceste condiții trebuie îndeplinite *cumulativ*, în caz contrar neputând lua naștere în patrimoniul funcționarului public dreptul la acordarea concediului de odihnă suplimentar.

110. Or, chiar dacă, potrivit art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002, funcționarul public polițist este repus în situația anterioară ca urmare a încetării procesului penal, prezumându-se menținerea pe toată durata punerii la dispoziție sau a suspendării a *condițiilor de încadrare în muncă și a tuturor atribuțiilor din fișa postului*, necesare pentru acordarea concediului de odihnă suplimentar (dar nu și suficiente), un astfel de efect *nu poate fi recunoscut în privința îndeplinirii ultimei condiții*, a desfășurării efective a activității în condiții de muncă vătămătoare, grele sau periculoase, care să fi fost de natură a-i afecta capacitatea de muncă.

111. Pe cale de consecință, fiind în discuție un drept condițional în legătură cu care nu poate fi îndeplinită retroactiv una dintre condițiile esențiale pentru nașterea lui în patrimoniul funcționarului public polițist pus la dispoziție/suspendat, concluzia va fi în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 și a dispozițiilor art. 13, art. 16 și art. 4 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002, compensarea

în bani a concediului de odihnă suplimentar, neefectuat pe perioada punerii la dispoziție/a suspendării raporturilor de serviciu, nu face parte dintre măsurile de compensare, nefiind vorba despre un drept de care polițistul a fost privat în această

perioadă, câtă vreme nașterea lui este condiționată de prestarea efectivă a activității în condiții de muncă vătămătoare, grele sau periculoase sau în locurile de muncă în care există astfel de condiții.

112. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite, în parte, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 6.150/117/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, măsurile repunerii polițistului „în funcția deținută și în toate drepturile avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv de compensare a celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării” și „reputerii în toate drepturile bănești avute la data punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, inclusiv compensarea drepturilor salariale de care au fost private pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, actualizate potrivit majorărilor sau indexărilor salariale” includ:

- actualizarea sumelor achitate ca urmare a repunerii în funcție cu rata indicelui de inflație;
- plata dobânzii legale penalizatoare, calculată începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar din perioada punerii la dispoziție și până la data plății efective;
- plata retroactivă a valorii corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, astfel cum este reglementată de dispozițiile art. 34¹ alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările ulterioare, dacă la data punerii la dispoziție își desfășura activitatea în domenii corespunzătoare studiilor absolvite.

În interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, și a dispozițiilor art. 13, art. 16 și art. 4 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.578/2002 privind condițiile în baza cărora polițistul are dreptul la concedii de odihnă, concedii de studii și învoiri plătite, concedii fără plată, bilete de odihnă, tratament și recuperare, cu modificările și completările ulterioare, măsura compensării drepturilor de care a fost privat polițistul pe perioada punerii la dispoziție sau a suspendării nu include compensarea în bani a concediului de odihnă suplimentar neefectuat.

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea privind interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, în sensul includerii sau neincluzării, în categoria drepturilor cuvenite polițistului repus în funcție, a totalității „sporurilor și drepturilor pecuniare aferente funcției pe care fiecare dintre reclamanți ar fi deținut-o în lipsa punerii la dispoziție, incluzând, însă fără a se limita la sporul de fidelitate, sporul pentru studii superioare, sporul pentru păstrarea confidențialității etc.; avansările în grad; majorările salariului de funcție/salariului de bază cu 7,5% pentru titlul de specialist de clasă/domeniu funcțional clasa I (...)”.

Obligatorie potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din 20 ianuarie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

